

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS"

Naujienlaiškis Nr. 163

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

„Tiesos Draugas“ yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- [Irmanto Pinkoraičio pranešimas. Pabaiga](#)
- [Atgailos prigimtis. Catherine Booth](#)
- [Mintys apie šventumą](#)
- [Apie moterų konferenciją](#)
- [Trumpai apie Bachą](#)
- [Gerų minčių trupiniai](#)

Irmanto Pinkoraičio pranešimas

Irmanto Pinkoraičio pranešimas metinėje LEBBS konferencijoje
Kaune 2003 m. spalio 25 d.

Kas trukdo ir kas padeda vienybei?

(Pabaiga. Pradžia Nr. 161 ir 162)

Labai įdomu, kad kai kurių baptistų teologijoje rasime mokymą, jog pranašų tarnystė baigėsi. Tačiau „pranašysčių“ apie ateitį mielai klausomasi. Jiems Apreiškimo knyga seniai išaiškinta. Tokie pranašai skelbia, kad šėtonas šiandien buria visus į vieną religiją ir valdys pasaulį, todėl bet kokia bendruomenių sąjunga esanti iš velnio. Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga (LEBBS) yra Europos baptistų federacijos narė, taip pat ir Pasaulinio baptistų aljanso narė. O tai esą tikri ženklai, kad LEBBS yra ne iš Dievo. Nežinau, galbūt šiandien taip nebėra mokoma, bet praėjusio amžiaus dešimtajame dešimtmetyje taip buvo skelbiama. Ačiū Dievui, kad mūsų Vilniaus baptistų bendruomenė galėjo tapti savarankiška ir surasti kitas

bendruomenes, kurios myli laisvę Kristuje ir bijo Dievo, o ne apsišaukėlių pranašų.

O kiek daug visokių sričių įtraukia separatizmo doktrina! Atsiskirti reikia nuo tų, kurie klausosi nekrikščioniškos muzikos (kas nusprendė, kad viduramžių muzika yra krikščioniška?), skaito negerą Biblijos vertimą (kodėl tik viena rankraščių grupė teisingiausia?), vaikšto į kino teatrus, nešioja papuošalus, nemoka dešimtinės, vartoja vyną Viešpaties Vakarieneje ir t. t. Žmogus gali tapti negailestingu tokių įsitikinimų gynėju ir visiškai nepažinoti Kristaus kelio. Svarbu tiksliai vykdyti doktrinos reikalavimus.

Tačiau Dvasia skelbia per Paulių: „*Žmonės, kurie nori įsigyti gerą vardą išoriniais dalykais, verčia jus apsipjaustyti, kad jiems netektų būti persekiojamiems dėl Kristaus kryžiaus. Bet ir apipjaustymo šalininkai patys nesilaiko Įstatymo, o tenori jūsų apipjaustymo, kad galėtų pasigirti jūsų kūnu. Bet aš nieku nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš – pasauliui. Juk nieko nereiškia nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet vien tik naujas kūrinys. Visiems, kurie laikysis šios taisyklės, teateinie ramybė ir pasigailėjimas, taip pat ir Dievo Izraeliui!*“ (Gal 6,12-16) Ir šiandien pilna tokių tradicijų, kurios liaupsina išorinius dalykus, o į vidinius nekrepia dėmesio. Ar ne dėl to Jėzus smerkė fariziejus ir Rašto žinovus? Ar Jis nekalbėjo, kad jie panašūs į nutinkuotus kapus, kurie iš išorės dailūs, o viduje pilni kaulų? Velnias ir šiandien ramus, kai ieškantys Dievo pasitenkina išoriniu pamaldumu, o vidumi nesirūpina. Jie pamiršta, kad tikras pamaldumas pasireiškia meile artimui.

Jeigu žmogus pateisina savo pavydą, priešišumą, nesantaiką ir vaidus kažkokių teologų doktrininėmis interpretacijomis, jis tik liudija, kad yra mirties kelyje. Jėzus smerkė fariziejus dėl jų veidmainystės. Jie dėl savo padavimo galėjo negerbti tėvų, tardami „*tebūnie korbanas*“ (žr. Mk 7,11). Jie galėjo pasmerkti ką nori ir neįtę jokios sąžinės graužaties. Šiandien daugelyje bažnyčių klesti naujasis fariziejūškumas. Jis legalizuotas, įteisintas ir saugomas visokiausių įtvirtinimų. Neregėsime vienybės, jeigu savo bendruomenėse leidžiame viešpatauti fariziejūškumui!

Gyvendami Dvasia netapsime žmonių vergais ir būsime vieningi

Tad ką mums daryti? Paulius duoda atsakymą Galatijos bendruomenėms. O mes taip pat galime pasimokyti. „*Aš sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs nepasiduosite kūno geismams. Mat kūno geismai priešingi Dvasiai, o Dvasios kūnui; jie vienas kitam priešingi, todėl jūs nedarote, kaip norėtumėte. Bet jei leidžiatės Dvasios vadovaujami, jūs nebesate Įstatymo valdžioje. Kūno darbai žinomi; tai ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas, stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškus, nesantaika, pavyduliavimas, piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskaldymai, pavydai, girtavimai, apsirijimai ir panašūs dalykai. Aš jus išpėju, kaip jau esu išpėjęs, jog tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės. Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas. Tokiems dalykams nėra įstatymo. Kurie yra Kristaus Jėzaus, tie nukryžiavo savo kūnus su aistromis ir geismais. Jei gyvenate Dvasia, tai ir elkimės pagal Dvasią. Nesivaikykime tuščios garbės, neerzinkime vieni kitų, nepavydėkime vieni kitiems!*“ (Gal 5,16-25)

Atrodytų, viskas taip paprasta – tereikia gyventi Dvasia, ir būsime laisvi bei mylintys. Tačiau mes nežinome, ką reiškia gyventi Dvasia. Girdėjome visokių teorijų, tačiau kuri teisinga? Pavyzdžiui, rasime tokių, kurios aiškina, jog gyventi Dvasia reiškia pasiduoti spontaniškam minties ir jausmų vedimui. Kai kas moko, kad liturginėse apeigose mistiškai apsirėškia Dvasios veikimas. O kurgi yra tiesa? Mes neturėtume sumenkinti Dvasios iki Žodžio. Taip, Šventosios Dvasios vedami Dievo žmonės užrašė žodžius, bet žodžiai nėra Dvasia. Mes negalime paneigti, kad Dvasia veikia antgamtiškai ir paslaptinai, tačiau ne per nebiblines tradicijas. Mes negalime sakyti, kad Dvasios veikime nėra spontaniškumo, tačiau Ji yra ir tvarkos nešėja.

Sustokime prie Pauliaus žodžių. Kai veikia Dvasia, kai žmogus gyvena Dvasia, jis duoda vaisių. Čia mums ir reikėtų budėti, melstis ir stebėti, kas atneša „*meilę, džiaugsmą, ramybę, kantrybę, malonumą, gerumą, ištikimybę, romumą, susivaldymą.*“ Jei šios savybės mumyse tarpsta, neabejotinai jos bus matomos ir už mūsų bendruomenių ribų. Tikiu, kad tai vienija. Kristaus mokslas visada neša gerus vaisius – amžinuosius vaisius. Bet jei mūsų doktrinos nepadedą mums nešti Dvasios vaisiaus, kažin ar jos teisingos.

O jeigu viešpatauja kūno darbai: *ištvirkavimas, netyrumas, gašlavimas, stabmeldystė, burtininkavimas, priešiškusas, nesantaika, pavyduliavimas, piktumai, vaidai, nesutarimai, susiskaldymai, pavydai, girtavimai, apsirijimai ir panašūs dalykai*, – vadinasi, esame mirties kelyje ir jokios dvasinės vienybės tikėtis negalime. Atkreipkime dėmesį, kad į Dievo karalystę nepateks ne tik „didžiųjų nuodėmių“, bet ir priešiškumo, nesantaikos, pavyduliavimo, piktumų, vaidų, nesutarimų, susiskaldymų puoselėtojai. Ką mes galvojame apie tai? Gal bandome prisidengti savo doktrinomis? Fariziejai taip pat bandė, bet Jėzus jiems sakė: „*Vargas jums!*“

Kažkas yra pasakęs, jog yra du būdai būti vieningiems: galime būti vieningai sušalę kartu, arba kartu vieningai išlydyti, tačiau turėtume būti viena broliškoje meilėje. Amen.

Atgailos prigimtis

Atgaila yra būtina bendravimo su Dievu sąlyga. Tad kodėl dažnai, kai kalbama apie atgailą, bažnyčia ir pasaulis sutrinka? Tikiu, kad norėdamas išgelbėti žmoniją Dievas sugalvojo tokį paprastą būdą, kokį galėjo sugalvoti tik visagalis Dievas.

Tačiau yra būtina sąlyga – kad mes *atgailautume ir gręžtumėmės į Dievą* (Apd 26, 20).

Kadangi atgaila yra būtina išgelbėjimo sąlyga, pažvelkime į ją iš arčiau.

Atgaila – ne tik nuodėmės pripažinimas. Jei taip būtų, mes turėtume visiškai kitokį pasaulį, nes juk yra tūkstančiai širdžių, kuriose Dievo Dvasia atliko savo darbą, pakaltinusi dėl nuodėmės. Negaliu suskaičiuoti, kiek žmonių susirinkimų metu yra man sakę: „O, kiek aš galėčiau atiduoti, kad ir vėl pasijusčiau

taip, kaip jaučiausi kartą prieš 15, 17 ar 20 metų, kai mane pakaltino Dievo Dvasia... Tada aš nebegalėjau nei miegoti, nei valgyti... Dabar, užuot to siekęs, aš save raminu ir jaučiuosi šaltas kaip akmuo.“ Manau, kad tokios būklės – kartą pakaltinti dėl nuodėmės – yra dešimtys tūkstančių žmonių.

Yra tūkstančiai kitų, kurie atpažįsta savo nuodėmes šiandien ir sako: „Taip, pamokslininkas sako tiesą. Žinau, kad turėčiau sudėti savo ginklus prieš Dievą.“ Jie pripažįsta savo nuodėmę, tačiau tuo viskas ir baigiasi. Tai – ne atgaila, nes šią savaitę jie gyvena taip pat kaip ir praėjusiąją. Jie neatsako į Dvasios raginimus ir net Jai priešinasi.

Atgaila nėra ir kančia ar apgailėstavimas dėl nuodėmės. Mačiau žmonių, kurie garsiai raudėjo, kankinosi, tačiau vis tiek laikėsi savo stabų, ir atskirti nuo jų atrodė neįmanoma. Jei Jėzus Kristus būtų išgelbėjęs šiuos žmones su jų stabais, jie būtų neprieštaravę. Jei jie galėtų pro vartus praeiti nors su vienu iš stabų, būtų seniai pro juos praėję, tačiau jie negali savo stabo palikti.

Tokie žmonės niurzgės kaip jūsų užsispyręs vaikas, kurio jūs prašote atlikti tai, ko jis daryti nenori. Jis rėks, kai jūs imsitės rykštės, rėks dar garsiau, bet nenusileis. Kai jis nusileidžia, jis atgailauja, tačiau iki tol jis nusideda.

Kai Dievas paims savo Apvaizdos rykštę, Dvasios rykštę, savo Žodžio rykštę, nusidėjėliai raudos, raukšysis, verkšlens ir taip net privers tave patikėti, kad jie meldžiasi ir nori būti išgelbėti, tačiau iš tiesų visą tą laiką jie tebebus kietasprandžiai, kurie negali nusilenkti. Jei jie nusilenktų, tai liudytų apie jų atgailą, ir jie būtų išgelbėti.

Atgaila taip pat nėra pažadas, kad ateityje tu nenusidėsi. Jei taip būtų, tarp mūsų būtų daug atgailaujančiųjų. Tačiau dabar tiek daug vargšų girtuoklių, kurie pažada sau ir savo vargšei žmonai atsisakyti taurelės, tačiau to taip ir nepadaro...

Tad kas gi yra atgaila? Atgaila yra nuodėmės atsižadėjimas, atsivertimas iš tamsos į šviesą, perėjimas iš šėtono valdžios Dievo valdžion. Atgailauti reiškia savo širdyje atsižadėti nuodėmės ir pasiryžti atsisakyti bet kokio blogio, trokšti tai daryti ir pradėti tuojau pat.

Žinoma, susidursime ir su kančia. Kaip sveiko proto žmogus pakeis savo gyvenimo kryptį, jei jis neatgailaus? Žmogus turi nekęsti nuodėmės bei savo ankstesniojo kelio ir nuo jo nusigręžti. Jis - kaip sūnus palaidūnas, kuris gyvendamas kiaulių aptvare, tarp atliekų ir purvo, galutinai apsisprendė ir nutarė veikti. Jis išėjo, ir tai buvo jo atgailos išbandymas. Jis galėjo sėdėti, svarstydamas ir vis žadėdamas... Ir jeigu jis būtų taip daręs, jis niekada nebūtų sulaukęs tėvo priėmimo ir jo pabučiavimo. Jei nebūtų apsisprendęs grįžti namo, nebūtų viso to turėjęs. Bet jis paliko kiaulidę, paliko tos šalies žmones. Jis negalvojo, kaip pasiteisinti, bet grįžo pas tėvą ir sąžiningai pripažino: „Aš nusidėjau.“ Tai ir yra atgaila.

Ar jūs tai padarėte? Ar jūs atsižadėjote prakeiktos nuodėmės? Ar nutraukėte nuodėmingus saitus, kuriuos Šventoji Dvasia jums parodė? Jūs žinote, kas tai yra, ir niekada nebūsite išgelbėti, kol to neišsižadėsite.

Paklusnumas yra atgailos išbandymas. Mano vaikas gali norėti padaryti šimtus kitų darbų, tačiau jei konflikto metu jis atsisako paklusti, jis yra maištininkas ir lieka toks tol, kol paklūsta.

Yra skirtumas tarp apsimestinės ir tikros atgailos. Bijau, kad mūsų bažnyčiose yra tūkstančiai apsimestiniai atgailaujančiųjų. Jie pripažįsta savo nuodėmes, gailisi dėl jų, nori gyventi geresnį gyvenimą ir mylėti Dievą bendrąja prasme, tačiau jie nesuvokia tikrosios konflikto su Dievu priežasties ir slepia tai nuo pastorių ir žmonių, su kuriais bendrauja.

Abraomas galėjo atiduoti bet ką, tačiau, jei jis nebūtų pasiryžęs paaukoti Izaoko, bet kokia kita auka būtų buvusi beprasmė. Dievas nori tavojo Izaoko. Tu turi savo pažado išsipildymą, kaip turtingas jaunuolis turėjo savo. Tu turi kažką, ką Šventoji Dvasia liepia tau paleisti, bet sakai: „Ne, aš negaliu šito atsisakyti...“ Tada tu pasiliksi už karalystės ribų.

Mano draugai, leiskite jus įtikinti sumindžioti tą stabą, nuplėšti melo šydą ir ateiti pas Dievą sąžiningai tariant: „Viešpatie, štai aš. Noriu būti Tavo tarnas. Galiu daryti bet ką ir bet ką iškentėti. Žinau, kad matydamas Tavo šypseną būsiu laimingesnis nei esu dabar, kai blogis skiria mane nuo Tavęs.“ Kai visiškai pasiduosite ir viską pavesite Jam, jūs gausite tai, ko galbūt ieškojote daugybę metų.

Bet čia ir vėl iškyla sunkumų. Kai kurie žmonės sako: „Aš neturiu jėgų atgailauti.“ Jie klysta. Jie turi jėgų atgailauti, kitaip Dievas nebūtų to liepęs. Jūs galite atgailauti. Galite net šią akimirką pakelti akis į dangų ir kartu su sūnum palaidūnu ištarti: „Tėve, aš nusidėjau. Pripažįstu savo nuodėmę.“

Catherine Booth

Galbūt jūs neraudosite – Dievas to nereikalauja ir neliepia daryti, – tačiau jūs galite atsisakyti nuodėmės sąmoningai, tikslingai, ryžtingai. Jūs galite išsižadėti nuodėmės, bet negalite nuo jos išsigelbėti. Kai jos atsižadėsite, Jėzus ateis ir jus išgelbės.

Nesakykite: „Aš dar neapsisprendžiau.“ Ar esate apsisprendęs palikti savo nuodėmę? – tai svarbiausias klausimas. Siela, kuri atgailauja, bet neišsižada nuodėmės, nėra atgailaujanti siela. Tik tada, kai jūs atsižadate savo nuodėmės, jūsų atgaila yra nuoširdi. Jūs galite šauktis Jėzaus ir laukti, kol pažadas – Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas – bus įvykdytas.

Ar norite tai padaryti dabar? Neieškokite pasiteisinimų. Ženkite šį žingsnį dabar!

Brangus drauge, tikiuosi, patikėsite, kad kiekvienas turime už ką atgailauti. Palikite savo nuodėmes ir ateikite prie Jėzaus kojų. Savo paties labui, patikėkite. Pakluskite dėl ramybės, džiaugsmo, šlovės ir pasitenkinimo, kuri patiriame gyvendami Dievui ir tarnaudami savo artimui, bet svarbiausia – pakluskite dėl Jo meilės jums.

Kartą vienas labai palaužtas žmogus, žiūrėdamas į žmones, atsiliepiantįs į kvietimą atgailauti ir patirti išgelbėjimą, mano vyrui tarė: „Pone Boothai, aš neičiau ten ir už milijoną svarų.“ Mano vyras jo paklausė: „O ar eitum ten dėl meilės?“ Padvejojęs vos minutę, su ašaromis akyse vyras pakilo ir nusekė paskui jį.

Ar eitum ten dėl meilės – Jėzaus meilės? Didžios meilės, kuria Jis tave myli, kurios įkvėptas Jis už tave atidavė save? Ar eitum dėl ilgesio, kuriuo Tėvas tavęs ilgėjosi visus šiuos metus? Ar eitum dėl Jo meilės?

Suklupk prie Jo kojų ir nusilenk. Tegu Viešpats tau padeda. Amen.

Catherine Booth

Straipsnis paimtas iš „Ganytojo“ laikraščio 2012 m. 6 nr., redakcijai maloniai leidus.

Mintys apie šventumą

Turite tikėjimą? Tai neįkainojama palaima. Iš tiesų laimingi tie, kurie yra pasirengę pasitikėti Kristumi. Bet saugokitės, kad savo tikėjimo nepaverstumėte Kristumi! Remkitės ne tikėjimu, bet **Kristumi!**

Šventoji Dvasia veikia jūsų sieloje? Dėkokite Dievui už tai. Šis darbas niekada nebus sunaikintas. Tačiau saugokitės, kad Šventosios Dvasios darbo nepaverstumėte **Kristumi!**

Viduje puoselėjate religinius jausmus ir jaučiate malonę? Dėkokite Dievui už tai! Tačiau saugokitės, kad savo jausmų ir patyrimų nepaverstumėte **Kristumi!**

Patikėkite, Kristumi būtina iš tiesų tikėti, kitaip Kristus dėl jūsų mirė veltui.

Maldauju, mokykitės žvelgti į Didįjį **tikėjimo** objektą – Jėzų Kristų.

Deja, baiminuosi, kad daugelio tikinčiųjų širdyse vis dar daug paviršutiniškumo, išdidumo ir netikėjimo! Tik nedaugelis suvokia, kaip jiems reikia Gelbėtojo ir kaip Jis reikalingas kasdien. Mokykimės visi ir stenkimės vis labiau tai daryti. Likime su Kristumi, gyvenkime Kristuje, gyvenkime su Juo!

Gyvenkime prisimindami Kristaus pažadą: „*Globėjas – Šventoji Dvasia, kuri mano vardu Tėvas atsiųs, – išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs.*“ (Evangelija pagal Joną 14,26)

Tai mintys iš knygos ŠVENTUMAS, kurios autorius Džonas Č. Railis (J. C. Ryle, 1837-1900) buvo vienas žymiausių evangelikų, tarnavusių Anglikonų bažnyčioje.

Parengė A. L.

Tikėjimo seserų susitikimai tampa tradicija

2026 m. gegužės 1-2 d. sodyboje „Gojaus atgaiva“ įvyko Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos organizuota Moterų konferencija. Šiomet prie organizatorių komandos prisidėjo ir Vilniaus „Malonės“ baptistų bažnyčia.

Jau ketvirti metai iš eilės, kai moterys susirenka praleisti laiką kartu gražioje gamtos apsuptyje, atitrūkusios nuo kasdienybės darbų ir pareigų. Šiomet atvykome net iš vienuolikos skirtingų Lietuvos miestų ir miestelių.

Vėl buvo smagu pamatyti pažįstamus veidus ir susipažinti su naujomis sesėmis. Tai buvo laikas, skirtas tik mums: bendrauti, šlovinti Dievą giesmėmis, klausytis pranešimų.

Konferencijos tema buvo „**Pirmoji meilė**“. O pranešimų būta labai įvairių:

- Pranešimas „**Kristus - tobulas jaunikis**“, lektorė Sandra Doan
- Pranešimas „**Nuotakos tapatybė - kas aš esu Jo akyse**“, lektorė Merri Davis
- Pranešimas „**Pirmoji meilė - sugrįžimas prie širdies degimo**“, lektorė Diana Goss
- Pranešimas „**Meilės griovėjai**“, lektorė Larisa Bobrickaja
- Pranešimas „**Skaisti širdis purviname pasaulyje**“, lektorė Alvyta Haist
- Pranešimas „**Karaliaus nuotaka misijoje**“, lektorė Lara Magalhaes

Penktadienio vakarą apvainikavo giesmių ir liudijimų valanda „**Jo artume**“. Kiekviena dalyvė buvo pasipuošusi baltu akcentu (palaidinė, skarelė ir pan.). Sesės dalinosi giesmėmis, eilėraščiais, liudijimais. Buvo didelis padrašinimas klausytis, kaip Dievas veikia jų gyvenime.

Konferencijos metu kiekviena iš mūsų turėjo galimybę išgirsti, ką Dievas ragina mumyse pakeisti, pagerinti, o gal net sugrįžti prie pirmosios meilės ir būti ta tobula Kristaus nuotaka, kuri aktyviai tarnaudama laukia Jo sugrįžtant.

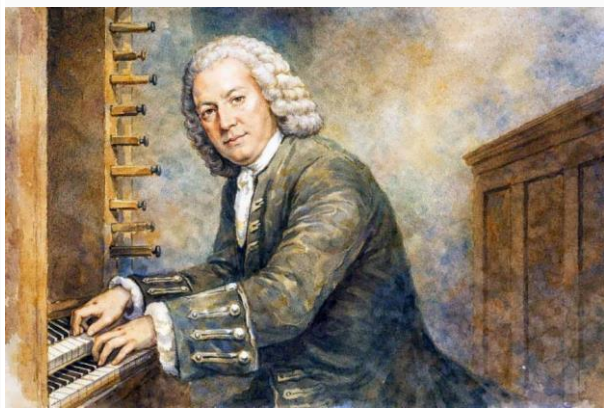
Nuoširdus AČIŪ visai organizatorių komandai. Ši konferencija buvo didelis palaiminimas ir atgaiva!

Atminimui

Vaida Smith

Trumpai apie Bachą

Johanas Sebastianas Bachas

Įsivaizduokite genialų protą, gebantį matematiškai įrodyti Kūrėjo buvimą Visatoje ne sausais traktatais, o garsu, priverčiančiu net įsitikinusius ateistus sustingti šventoje pagarboje. Johanas Sebastianas Bachas įėjo į istoriją ne tik kaip genialus kompozitorius. Jis buvo didis protestantų teologas, kurio kalba buvo natos. Tuo metu, kai muzika ėmė virsti rafinuota pramoga pasiturintiems aristokratams su pudruotais perukais, šis žmogus pakilo į absoliutų dvasinį maištą. Jis kategoriškai atsisakė tarnauti Europos elito tuštybei.

Bachui partitūra buvo tikslus dieviškosios tvarkos žemėlapis. Ortodoksiškas liuteronas, jis mokėjo Bibliją atmintinai ir turėjo didelę nuosavą teologinę biblioteką. Jo gyvenimas buvo pilnas sunkumų: jis palaidojo pirmąją žmoną ir pusę savo vaikų, nuolat konfliktavo su bukais bažnytiniais valdininkais, kurie jo muziką laikė „pernelyg sudėtinga“, o gyvenimo pabaigoje visiškai apako. Tačiau jo kūryboje nėra nė lašo isterijos ar maišto prieš Dangų. Bachas ėmė šio sugriauto, puolusio pasaulio chaosą ir per griežčiausią polifoniją bei kontrapunktą sudėdavo jį atgal į tobulą Dievo sumanymo architektūrą.

Kiekvieną savo kūrinį – ar tai būtų didingos mišios, ar paprastas klavyro pratimas – jis pasirašydavo santrumpa „S.D.G.“ – *Soli Deo Gloria* („Vienam Dievui garbė“). Bachas įrodė sunkiai suvokiamą dalyką: tikras genialumas niekada nesiekia pasisavinti šlovės iš savo Kūrėjo. Jis veikia kaip tobulas, skaidrus perdavėjas, per kurį matematinė ir dvasinė Dangaus harmonija prasiveržia į mūsų žemiškąją tikrovę. Po šimtmečių filosofai sakys: „Jei yra Bacho muzika –

vadinasi, Dievas egzistuoja.“ Jo fugos ir choralai – tai ne tik menas, tai akustinis Evangelijos skelbimas, negailestingai nuplėšiantis nuo žmogaus kaukes ir pastatantis jį akis į akį su amžinybe. Bachas nerašė karaliams – jis rašė karalių Karaliui, ir būtent todėl jo natos pergyveno visas imperijas.

Iš feisbuko platybių

Gerų minčių trupiniai

Mūsų tikėjimas yra niekam tikęs, jei jis nekeičia mūsų širdies, neprasiskverbia į mūsų elgseną ir nepadaro mūsų naujais kūriniais.

Jonas Kalvinas

Dievo būtinumas žmogui – tai didžiausia tobulybė. Nereikia gėdytis, kad Dievas reikalingas, nes kaip tik tai yra tobulybė. Liūdniausia būtų, jei žmogus, eidamas per gyvenimą, nesuprastų, kad jam reikia Dievo.

Søren Kierkegaard

Ne laimingieji yra dėkingi, o dėkingieji yra laimingi.

Francis Bacon

Be Kristaus širdyje mūsų geriausios raketos nuves ne į šviečiančias žvaigždes, bet į atomines dulkes.

Werner von Braun

Jei mokslas prieštarauja Raštui, vadinasi, mokslas dar nerado visų atsakymų.

Philip Henry Gosse

Dievas neturi anūky. Jis turi tik vaikus.

Jonas Inkenas

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925